

vedno ponavljal: Jezus, Marija in sv. Jožef! Poleg njega je stopal č. g. kaplan s sv. razpelom v roki ter ga je tolažil. Trije jetničarji so bili zadnji v tej žalostni procesiji.

Sedaj reče predsednik sodnijskega zbora rabeljnu: „V imenu postave izročim Vam Jan. Valentana, storite z njim po svoji dolžnosti!“ Na to stopa Valentan med molitvo k vešalom, tu ga privežejo čez rame in pleča z vrvjo in ga privzdignejo. Rabelj stopi na vzvišeno mesto, vrže mu vrvico okoli vrata, morilec gleda še vedno na sv. križ ter moli vzdihovaje. Na to potegneta hlapca vrv, morilec izgubi zavest in v 6 minutah je mrtev. Rabelj se prikloni ter naznani, da je morilec mrtev.

Vojak zaropoe „k molitvi“ in v smrtni tihoti izpregovori g. kaplan nekaj besed, da je izpolnjeno. Valentan se je s skesano smrtno spravil z Bogom in s svetom. Ko moli „Oče naš“, začne se v hipu neko gibanje med gledalci, vojak je bil omedlel.

Mrtvo truplo je bilo viselo eno uro še na vešalih, potem pa so ga sueli ter zapeljali na pokopališče. To je žalostna prikazen, tak je konec hudodelca!

Slovesnost v spomin 40letnega vladanja Njih Veličanstva cesarja Franca Jožefa I.

(Dalje.)

Drugi dan, dne 15. aprila prišlo je, kakor malokedaj, prav mnogo faranov k ranej božjej službi. Nadejali smo se, da nam bodo častiti g. župnik po pridigi, ali pa g. nadučitelj po sv. meši zunaj cerkve naznanili, kaj in kako se bo vršilo. In res; po pridigi in njej sledečih navadnih naznanilih za prihodnji teden, obstali so častiti g. župnik na prižnici. Nekoliko trenotkov stali so veličastno, resnobno, potem pa so pričeli blizo tako-le govoriti: „Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živ in da ti bo dobro šlo na zemlji! — Tako se glasi četrta božja zapoved. Ta zapoved pa ne zadeva samo otrok in pa starišev, temuč tudi vse podložne in vse njihove duhovnike in deželne gosposke, kakor tudi učitelje in vse tiste ljudi, ki so zavoljo svoje starosti in veljave vredni časti. — Podložni so dolžni proti svojim vikšim in predpostavljenim tako zadržati se, kakor otroci proti svojim starišem. Podložni pa smo vsi, in moramo tedaj, da se zopet drugih besedi poslužim, dati Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega. To smo kot vrli kristjani in zvesti državljani vselej storili, storimo in hočemo tudi vselej storiti. To smo pokazali v začetku letošnjega leta, ko so vidni poglavar svete katoliške cerkve, „sv. oče papež“, obhajali 50letnico, kar so duhovnik, ko so namreč služili zlato sv. mešo. To redkost obsluževal je ves katoliški svet, tudi naša fara storila je, kolikor nam je bilo sploh mogoče. Letos pa še bomo

imeli enkrat priložnost, pokazati enemu posvetnih vladarjev udanost in zvestobo svojo, namreč našemu presvitlemu cesarju Francu Jožefu I., ki bodo letos obhajali 40letnico svojega cesarjevanja. Tudi za to redko slovesnost pripravljala se cela avstrijsko-ogerska država — naša domovina. Vse dežele, vsi okraji, da celo vsaka fara obhajala bo letos 40letnico vladanja našega premilega vladarja ter prosila posebno na dan vršujoče se svečanosti nebeškega Očeta, da bi nam ohranil našega obnega očeta, skrbnega vladarja še mnogo let. Tudi mi nočemo vzadej ostati. Mi bomo to slovesnost vže danes popoldne obhajali. To pa na tak-le način: Na cerkvišču postavili bomo v ta spomin dve lipi v navzočnosti krajnega šolskega svetu, občinskih zastopov, šolske mladeži in faranov, ktere tukaj prav vljudno vabim, da pridete danes k večernicam ter se vdeležite nameravane slovesnosti.

Našej šolskej mladeži pa hočemo ta dan posebno prijeten storiti: podarili jim bomo nekaj za prigrizek, pa morda še kakšno pijačo. Ker pa bomo pri vsem tem stroške imeli, tedaj bomo tudi danes izigrali tri „cesarjeva sadna drevesa“. Vsako drevo bode imelo 90 srečk. Vsaka srečka pa bo stala 5 kr. Ko bodo srečke poprodane, se bode ena izmed devetdesetih žrebala (vlekla.) Kedor bode tisto pogodil (zadel), taisti bo dobil eno cesarjevo drevo v spomin; naj si ga posadi, kedor bo tako srečen, doma na najlepšem kraju.

Za čisti donesek bomo potem kupili knjig za šolarsko knjižnico.

Priporočam Vam, da pridno kupujete srečke, posebno pa tisti, ki imate otroke za šolo; kajti, kar storimo, storimo presvitlemu cesarju na čast, našej mladeži in sami sebi pa v spomin in korist!“

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Sadno drevje in keabri.

Sadno drevje se kaže letos iz velike večine lepo in če ne bode uime, bode jesen vesela za kmete, ki ga gleštajo. Žal, da sta dva sovražnika sadju že tu — gosenice in pa keabri. Kjer niso lani jeseni ali vsaj letos spomladi oberali drevja ter goseničjih gnjezd sežgali, tam je že vse polno gosenic in je sedaj se ve, da le težko jih odpraviti z drevja. toda nekaj še le pomaga, če se pridno lotiš dela ter obraš drevje.

Veliko težje pa je še s keabri, kedar se prikažejo. O njih piše se „Dol. Nov.“ to-le v opominj, naj jih vkončuje kmet, kjer le more do njih. — Letos imamo kebrovo leto. To je zopet prava nadloga kmetovalcu. Keber jel je že pred dvema mesecema riti izpod zemlje in že takrat smo rekli, da bode ta požrešni škod-

ljivec letos v velicah množicah uničeval in klestil sadno, pa tudi drugo drevje.

In res je tako. Celi roji brenčečih kebrov obletavajo sedaj v mraku naše drevje in iščejo primerne paše. Kjer obsedejo, tam sklestijo in požró vse križem listje, cvetje in mladi sad. Izmed sadnega drevja diše jim posebno češplje in slive, na njih nahajamo sedaj cele gručé požrešnih kebrov. A s tem še škoda, ki jo dela keber, ni pri kraji, da nam poklesti sadno drevje, marveč keber še stori škode tudi s tem, da zaležejo njih samice vsaka do 30 črvov ali ogrcev. Kdo ne pozna teh debelih požeruhov? Oni izpodjedajo vsakovrstne sadeže in delajo veliko škodo na njivah, po travnikih, po vrtovih pa tudi po drevesnicah.

Le-te črve je zalegel keber ali prav za prav kebrovica in iz njih postanejo v treh ali štirih letih sopet požrešni kebrí. Gotovo je torej keber hud sovražnik kmetovalcem. Njih dolžnost pa je tedaj, da ga zatirajo, kjer so le kos do njega. To pa se izgaja najlezje in največ izdaja, ako ga pokončamo v kebrovih letih, kakoršnje je letos. Zatiramo pa kebre s tem, da jih tresemo z drevja, poberejo in pomorimo. Najlezje se opravlja to delo zgodaj v jutru, posebno še, če je vreme mrzlo, deževno ali oblačno. Takrat visé kebrí pol mrtvi, otrpneni na vejah dreves, lahko jih tedaj spravimo z malim stresom z drevja.

Kaj dobro je, če se razgrne pod drevo kaka rjuha ali kaj druga, da se ležje poberejo, kedar padejo z drevesa. Nabrane kebre je združiti ali pa, kar je ležje, poparimo jih s kropom, da poginejo. Take jedó kokoši pa tudi praseta kaj rada, so pa tudi za gnoj, če jih pomešamo z apnom in jih spravimo na kompost. Z otresovanjem pa ni, da smo mudni, pričeti ga je treba, brž ko se keber prikaže. Tako zabrani se še najgotovše zalega črvov. Otresujemo pa drevje toliko časa, dokler je še potrebno, to je, dokler še je kaj kebrov na drevju.

Po navadi trpi to tje do druge polovice meseca majnika. Otresati pa je treba ne samo sadno drevje, ampak tudi drugo, grmovje in sploh drevesa, ki rastejo na robu bližnjih gozdov. To delo pa je potrebno in sicer skupno se naj godi, sicer ne izda veliko. Če eden pokončuje kebre, drugi pa drži roke križem, ostane delo polovičarsko in ne hasni veliko. Eden bi se torej zastonj ubijal s tem delom, treba je, da sežejo sosedje vkup ter gredó nad tako hudega sovražnika. Cele vasi, cele občine in celi okrají naj si sežejo za to v roke.

Naj se odvrne neprecenljiva škoda, ki jo ta požeruh včini na drevju in celo na polji, treba je neizgibno, da se združimo v pokončevanje njegovo. Priložnost zatirati kebra ima pač tudi ljudska šola. Ne vidimo sicer radi, če plazi naša deca po drevju, tu pa bi ji radi

prezrli, če spleza izmed srčniših fantov kateri na višje drevo, ki se ne da drugače stresti.

Opomenimo pa še k temu, da obstoji celo dež. postava iz leta 1870 za pokončevanje kebra. Županu je naročeno, da jo skliče dvakrat v letu, v oktobra in februarja. Škoda, če ne stori tega, še večja pa, če ga ljudje ne ubogajo.

Sejmovi. Dne 9. maja v Arnožah, v Bralslovčah, v Konjicah, pri sv. Lovrenci v slov. gor., na Bregu v Ptují in v Imenem. Dne 10. maja v Jarenini in pri sv. Primoži. Dne 12. maja na Ptujski Gori, na Planini, v Poličanah in Slov. Gradci. Dne 14. maja, pri sv. Lovrenci na kor. žel., v Poličanah, v Središčí, v Reichenburgu in v Velenji. Dne 16. maja v Šentilji v slov. gor., v Vojniku, na Pilštanji, v Imenem in na Bizeljskem. Dne 17. maja v Artičah, pri sv. Marjeti na Pesnici in na Bregu v Ptují. Dne 18. maja na Ptujski gori.

Dopisi.

Iz Podove na Dravskem polji. (Požar. Prošnja.) Požar v tukajšnji občini se je dne 1. maja v noči ob 2. uri pri posestniku Francu Ogrizeku v zadujem delu poslopja ogenj vnel in je v pol ure 13 poslopij do tal pogorelo. Požarna bramba v Račah je odstranjena pol ure od naše občine in ni mogla k začetku prihiteti in o polu tretji uri pa so kaj marljivo segli po orožji. Hvala jim za njih trud! Požigalca imajo na sumu. Ali mogoče je, da ne bo pravi. Ljubi Bog pa daj, da se krivi izda, da nedolžni ne trpi! Ubogi ljudje, ki imajo le za malo zavarovana svoja poslopja, bodo prisiljeni z dolgovi obložiti svoja imetja. Vsled velikega vetra rešili so si komaj svojo živino in nekateri celó brez živeža in obleke, so komaj svoje življenje oteli. Škodo so cenili c. kr. okrajni glavár, baron Hein in cenilni možje nad 19.850 gld. Oh hudobna roka, kaj si storila! Kedaj boš to povrnila, kaj pa trpljenje ubogih ljudi in živine! Naj bo Bogu pritoženo, zaupamo še tudi radodarnim rokam slovenskega naroda. *)

A. Mlakar,
občinski predstojnik.

Iz Slatine. (Nezaupanje.) Ni še pol leta, kar so tako zvaní Slatinčani po svojih občinskih očetih svoje nezaupanje odrekli nekterim možem, ki niso do njih imeli toliko zaupanja, da bi jih bili volili v občinski odbor. Kar pa v Slatini izvira, razpošiljajo po svetu, če je le mogoče. Toraj so tudi ta nezaupni sad truda svojega razposlali med svet ter, kolikor je nam znano, razglasili ga po časnikih Celjskih, Mariborskih, Graških in Dunajskih. Opisali so one samovoljneže natanko po imenu in

*) Uredništvo rado vzprejema mile darove za le-te nesrečne pogorelce. Ured.